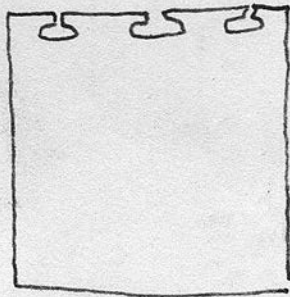

ЛАКОНІЧНО

НІКА
КОЖУШКО
■
ЧАС
ПОЧИНАТИ
ТАНГО

Харків
«ФОЛІО»
2025

ЧАС
ПОЧИНАТИ
ТАНГО

СВСЕ
>КНТТЯ

Я
Э
А
Н
С
Т
У
Ю

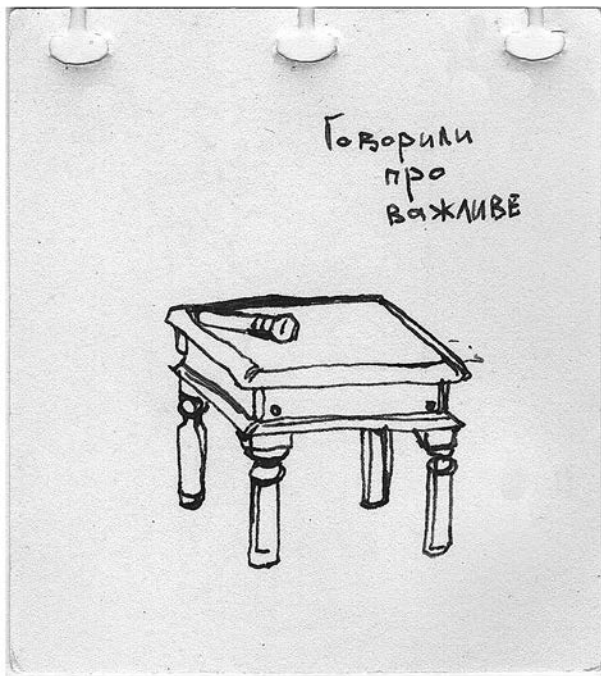
[Ніка Кожушко]

як поволі перевертаєшся
ти у ліжку й дивишся на мене
своїми злими очима.
ти не терпиш моїх роздумів,
моєї релігії — не сповідатися
цифрам,
але, кохаючи, мовчки приймаєш,
перегортаючись у ліжку,
мов довга книжка,
яка ніколи не знає,
скільки в ній сторінок,
але так уперто доводить,
що завжди і всьому ведеться
хвилинний рахунок.

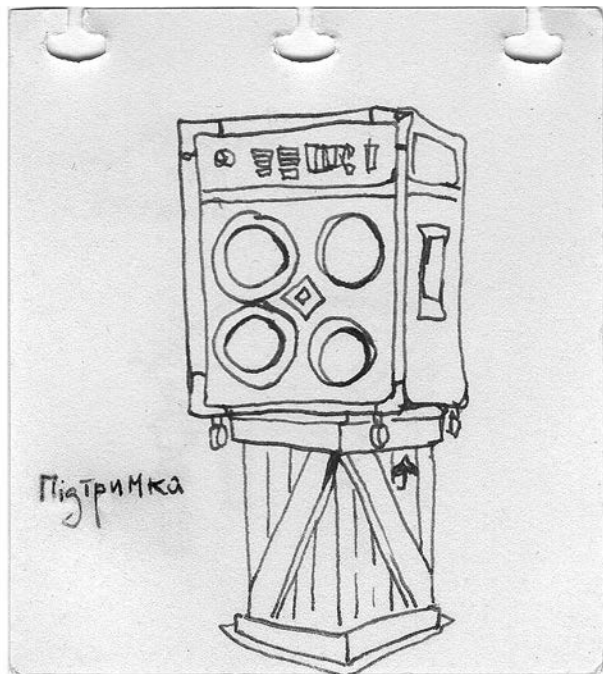
[Час починати танго]

[Ніка Кожушко]

[Час починати танго]

[Ніка Кожушко]

* * *

Фотографів стало більше, помітив?
Тепер є кому занотувати, що сталося
з мовою.
Країною ширяться квіти —
симптом, схожий
на японську хворобу.
Не те. Ханахакі виникає від нерозділеної
любові.
Недуг інший, лікар помилився.
Рослини пробиваються на могилах
загиблих.
Їх приносять в кишенях діти,
Що знають усе, відчувають усе,
Але не кажуть нічого, радіють новому дню,
Беруть до рук олівці і малюють Бога вночі.
Викреслюють довго криві,
аби на зображенні отримати звіра.

[Час починати танго]

[Ніка Кожушко]

* * *

Теплий січень, теплий січень —
щось із харківських традицій,
щось таке, що відбувається тільки на Сході,
коли весна й зима так і не викинули
на костях,
хто ж серед них має бути першим,
тому вони боряться довго,
перевертаючись в ліжку,
знаходячи щось нове, повторюючи
щось інше.
Лише спостерігаєш, як симуляція видає
похибку.
Бач, до вагона сідає лиш один.
Два... три, скільки нам там до мети?
Вхоплювати думки, то ніби сніг навесні —
Неочікувано холодно, коли ось вже
кінцева.

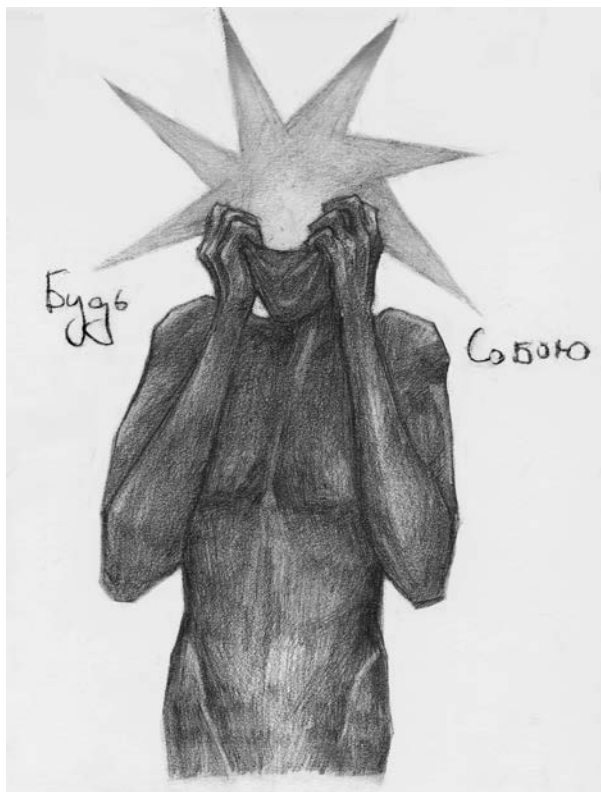
[Час починати танго]

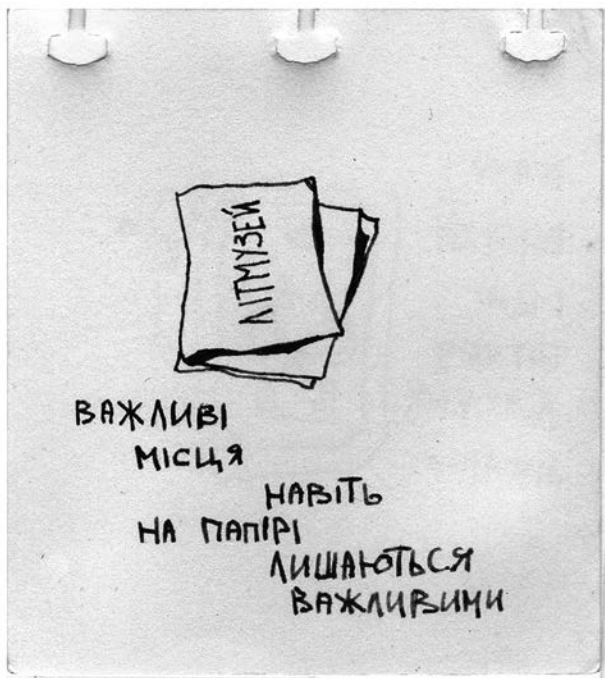
[Ніка Кожушко]

Країна довго розворушує ріки,
довго відкупорює церкви.
Риба — символ християнства.
Любов — симптом підземного царства,
що зветься метрополітенем.
Колії вигрюкують довгі рядки,
невпинно повторюють: «Спи, спи,
тобі ще трохи-трохи, ледь-ледь до мети», —
заколисують знов, коли до вагонів
заходить повітря,
коли влучно домішуються алкоголь
і релігія в стигми.
Засинаючи, думаєш: лише б не вийти
на своїй зупинці,
певне, то синдром нашої залізниці.

[Час починати танго]

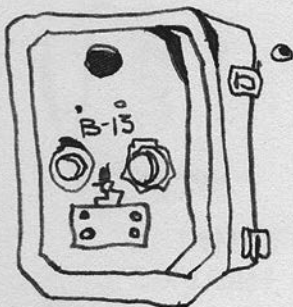

[Ніка Кожушко]

[Час починати танго]

БАЧУ
ВИБУХИ
І ЦЮ
ШТУКУ.
ДЯКУЮ,
ЛІКАРЮ.

[Ніка Кожушко]

* * *

Весна розливається,
Переходить за межі зими,
Викарбовує нашу уяву
І формує суспільне розуміння життя.
Тихий туман стоїть на вулицях,
Мов білий шум на старих касетах,
Мов нотні новобудови перешкод.
Заважає світлу спрямувати свій погляд,
Лишаючи розгубленими і розсіяними
Нашу свідомість і наші намагання.
Пробиваючи кригу,
Порушуючи правила
Дорожнього руху
На порожніх вулицях.
Доведеться нам жити далі,
Розбираючись, яка мелодія
Пов'язує всі слова старого вірша,

[Час починати танго]

Зміст

Вікна, схожі на її спідницю. <i>Сергій Жадан</i>	3
«Жодного значення і жодного сенсу...»	17
«Фотографів стало більше, помітив?..»	22
«Теплий січень, теплий січень...»	24
«Я відчуваю, як крізь сніг холоде її душа...»	27
«Весна розливається...»	32
«Під серпень пси збиваються в зграї...»	35
«Світобудова має поганий сценарій...»	38
«Все зупиняється, коли немає натхнення...»	40
«випалені роки тягнуться конвоєм...»	42
«Мене неможливо любити...»	44
«Без прив'язок до життя...»	46
«Чому всі вірші повинні містити зірки?..»	50
«Маючи певну мрію...»	52
«Вона не в змозі розгледіти обличчя цієї людини...»	54

[Ніка Кожушко]

«виринаючи із зелені...»	60
«Тобі складно уявити те...»	61
Я не маю власного стилю	64
«А люди — вони не без душі...»	68
«Зникло світло, вулицю засвічує...»	74
«Час починати танго...»	76
«Гарячої води у східному місті не було вже місяці зо два...»	79
«Такий текст повинен вичитуватися зранку...»	108
«Я — одинокє вуличне крісло в сонячному саяві...»	112
«Найзліші вірші виходять про Бога...»	114
«у містах із метро...»	116
«Небо надвечір заливається саявом...»	118
«Небо над містом солодке і тьмяне...»	120
«Танцювати за хвилину до прибуття потяга...»	124
«Підказка від усіх: я...»	126
«Гірка і огидна...»	128
«Скрипучі стільці, без сенсу...»	130
«Ніч. Зорі. Вікно. Гасова лампа. Квітень...»	134

[*Час починати танго*]

«Проблема в тому, що я не хочу їх бачити...»	136
«Я плачу, мені зводять ноги...»	138
«Ц...»	140
«Мене не повинно було існувати...»	142
«Від рухів м'язів на шиї можна почути дзвоник...»	144
«Зменшення кількості відвідувань...»	148
«Ну ж бо, згадай якісь контактні телефони...»	150
«Виробнича фортеця...»	152
«Я вилізу з прірви...»	154
«Мої строки не викликають ні болю, ні страху...»	156
«Відстань між нами росте кожної хвилини...»	160
«Легка кава...»	164
«Ми перестали вірити в Бога...»	166
«Усе перевернулося...»	168
«Метро...»	169
«Обережно, двері зачиняються...»	174
«Я прошу тебе, усміхнись...»	178
Післямова. <i>Гамлет Зіньківський</i>	181